

М. МИКОЛАЇВ

Конкурсна робота на тему: «Заради миру»

Виконала:

*учениця 10-А класу
ЗОШ №57*

*ім. Т. Г. Шевченка
Дишловенко Аріна*

Керівник:

*учитель української
мови і літератури*

Перепелиця Г. М.

Війна – це жах, це нелюдь, це звір. Це кривавий убивця. Війна – це страх відкрити очі. Це страх жити на цій землі. Війна не буває доброю. Вона зла та кривава. Війна – це постріли, кров, крики, галас. Це смерть.

Це був теплий весняний ранок. Сонечко пронизувало мій погляд. Грайливо співали соловейки за вікном. В той день я прокинулася рано, щоб зібратися до школи. Мама почула мої шарудіння в кімнаті, підійшла до мене і сказала: «Сьогодні такий гарний день!! Залишайся вдома!».

І того дня я залишилася вдома. Вона ніби відчувала занепокоєння, ніби знала, що щось станеться. Я бачила в її погляді страх. Але я не звернула на це уваги. Рано вранці мій тато поїхав по справам у сусіднє місто – Луганськ. Тоді ми ще жили в Донецьку, у моєму рідному місті. А не зараз... Пізніше прокинулись мої молодші братики. І ми пішли снідати. У той день, шостого квітня, матуся приготувала млинці з варенням. Вони були такі смачні. Ще тоді я не знала, що це буде останній сніданок із сім'єю у такому складі. Тоді я ще не плакала. Тоді я ще не відчувала такої нестерпної болі. Тоді я не знала, що очікує мене найближчі п'ять років.

Після сніданку ми з братиками пішли гратися іграшками в кімнату. Мама мила посуд на кухні. Я глянула у вікно.

Темні сірі хмари почали закривати ніжно-голубе небо. Наче у небі починався бій між світлою та нечистою силами. Мені стало моторошно. Мене охопив страх. «Це ж тільки небо», - подумала я. У той момент якось дивно йокнуло серце. Такого в мене ще ніколи не було. Той день був якимось особливим та дивним. Усе було не як завжди. За годину темно-сірі хмари покрили усе небо.

І ось я побачила це. Я бачила, як у сусідньому будинку щось коїться. Щось страшне. Звідти чутно крики і галас. Я зрозуміла: щось не те. Ми сховались, крім мами. Вона не встигла. З тим темно-сірим небом прийшли і крики, і жах, і кров, і... постріли. Постріли і нестерпний дитячий крик. І ось... Постріли по нашому будинку. Постріл - і крик мами. Я побігла до кімнати, а там... кров і мама.

Моя-я-я-я мама-а-а!!!!!!! Моо-о-я-я-я мама-а-а!!!!

Крик і жах. Сльози і крики. Крики і сльози.

Моє серце розривалось. Воно наповнювалося сльозами, гіркими сльозами. Такої болі я ще не відчувала. Я втратила сенс життя.

Я пам`ятаю усе до дрібниць.

Я пам`ятаю ті очі братиків, наповнені питаннями: Де мама? Що сталося? Коли вона повернеться?

Я пам`ятаю, як тато не промовляв ні слова. Слова тоді були непотрібні. Достатньо було одного погляду. І все було зрозуміло.

Почалось нове страшне життя.

Постріли, кров, крики, галас – усе це наповнило моє місто, наше життя.

У той день почалася війна.